

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΓΓΟΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΡΟΜΑΙΝ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΛΕΟΝ ΜΑΡΤΙΝ

Την συνάδρασε ως τὸ σταθμό. Στεκόταν μπροστά της μὲ τὴν καρδιά σκοτεινιασμένη και βλέποντάς τη τόσο χαρούμενη. Ἡ Σιμόνη ὅμως δὲ βρισκόταν ἐκεῖ. Συλλογιζόταν τὸ Παρίσι πού δὲν τὸ εἶξερε καθόλου, τὴ παραμυθένια πολιτεία ὅπως τὴς τὴν εἶχαν περιγοράσει, τὴν πολιτεία πού τὴν ξέσκιζαν κραυγές, πού τὴ φλόγιζαν ὄλοι οἱ πυρστοι και τὴς ὀποιᾶς μονάχα ἡ ἰδέα ἔκανε τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνει στὰ μάγουλα τὴς Σιμόνης.

Τὸ τραῖγο ἔφτανε. Ἡ Σιμόνη στράφηκε πρὸς τὸν παπὸυ τὴς και εἶπε :

— Παπὸυ Ρομαῖν θὰ μὲ ξαναβῆς τὸ καλοκαίρι. Ἄντιο...

Και τοῦ ἔστεινε τὸ μέτωπό τὴς νὰ τὸ φιλήσει, ἐνὼ τὸν κοίταζε μὲ τὸ γαλαζοπράσινο σάν τὴ θάλασσα βλέμμι τὴς. Τὸ γέρο τὸ συνέτριβε αὐτὸς ὁ χωρισμός και τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει ὅσο ποτέτου.

— Ἄντιο, Μονέτα... τὴς εἶπε.

Τὸ τραῖγο ἔφυγε μὰ ἐκεῖνος ἔμεινε στὸ σταθμὸ κοιτάζοντάς τὸ νὰ χάνεται. Κανένα λευκὸ μαντῆλι δὲν εἰσάλεψε πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ὅπου εἶχε ἀνεβῆ ἡ Σιμόνη.

Στὸ χωριό, οἱ χωριάτες παραμόνευαν τὴν ἐπιστροφή τοῦ γέρου ἀπὸ τὸ σταθμὸ, μὰ ἐκεῖνος, ἄγιος και βλοσυρὸς, κλείστηκε μέσα στὸ σπίτι του. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὴ χωριάτικη κακογλωσσία.

— Δὲς περηφάνεια ! εἶπε ὁ Εὐγένιος ὁ χασάπης. Λὲς κ' εἶνε καμὰ πριγκηπέσσα ἡ ἐγγόνη του.

Ἡ γριά Τρουφῶ πρὸςθεσε τότε μὲ πανουργία :

— Ἄμ' δὲ θὰ καταλήξει διόλου καλὰ αὐτὸ τὸ κορίτσι...

Ἄστος ὁ Ρομαῖν θυμότανε τώρα τοὺς εὐτυχισμένους καιροὺς πού πέρσαν. Ἐφ'ὰ χρόνων ἡ Σιμόνη εἶχε μείνει ὀρφανή. Τὴν εἶχε περιμαζέψει. Γιὰ νὰ μεγαλώσει τὴν ἐγγόνη τὸν ξέχασε τοὺς ἐξήντα του χειμῶνες, ξανάτιμος. Ἦταν πῆσι γεμάτος στοργή. Ἐψαῖε μέσ' τὴν καρδιά του και βρῆκε λέξεις πού εἶνε γιὰ νὰ λέγονται μονάχα στὰ παιδιά.

Ἡ μικροῦλα μεγάλωσε. Ὅταν ἔγινε δέκα χρόνων τὴν ἔστειλε στις καλόγριες. Γρήγορα αὐτὴ ἔγινε ἡ πρώτη στὴν τάξη τὴς κ' ὁ γέρος χάρηκε πολὺ γι' αὐτό. Ἡ Σιμόνη βγήκε ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὀμορφη, λίγο χλωμή, μὲ τὸ βλέμμα τὴς σταθερὸ και μὲ τὴν καρδιά τὴς σφιγμένη... Ὁ γέρος εἶτανε πῆσι περήφανος γι' αὐτή...

Ἄστος ὁ ἐπειδὴ αὐτὴ εἶχε ἐλάχιστες σχέσεις μὲ τοὺς γειτόνους, τὴν κατηγοροῦσαν γιὰ τὴν περηφάνεια τὴς και τὸ κουτσομπολεῖδι ἄρχισε εἰς βάρος τὴς. Τὸ ἴδιο ἄρχισε νὰ γίνεται σὲ λίγο και γιὰ τὸ μάρμαρα Ρομαῖν.

Ἄστος ὁ Ρομαῖν ἐνόμιζε πὸς θὰ ξαναβρῆκε μὲ τὴ Σιμόνη τίς ὥραϊες ἡμέρες τοῦ παρελθόντος, μὰ γελάστηκε.

Ἡ Σιμόνη τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει, τὸν εἶχε πληγώσει βαθειά, μὰ πάντοτε τὴ συγχωροῦσε. Καὶ τὴ δικαιολογουσε μάλιστα λέγοντας :

— Ἐνας γέρος ἐκουστιαρὸς εἶνε κ' ἐμένα δὲ μπορεῖ ποτέ νὰ καταλάβει ἕνα κοριτσάκι.

Μὰ, μίαν ἡμέρα, ἐκεῖνη τοῦ μίλησε :

— Παπὸυ, δὲν εἶμαστε πλούσιοι. Ἐγὼ σοῦ στοιχίζω πολὺ. Εἶνε καιρός ν' ἄρχισω νὰ κερδίζω μόνη μου τὰ ἔξοδα μου.

Τοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ μιά φωνή λογικὴ και ψυχρὴ πού δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει ἄλλη φορὰ ὡς τώρα. Μὰ κατάλαβε. Ὁ κόνος του τὸν ἐπῆνε :

— Στεναχωριέσαι ἔδω ; θέλεις

νὰ μ' ἀφήσεις ;

— Ὅχι, δὲν στεναχωριέμαι. Μονάχα μοῦ προσφέρουν κάποια θέση. Δὲ θὰ εἶταν φρόνιμο νὰ τὴν δεχθῶ ;

— Τὶ εἶν' αὐτὰ πού μοῦ ψάλλεις μὲ τὴ θέση σου ;

Μὰ ἡ Σιμόνη δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ προχωρήσει και εἶπε :

— Νά... μὰ θέση διεκπεραιωρίας σὲ μιά ἑταιρία στὸ Παρίσι.

Τότε ἡ Σιμόνη τοῦ ἔδειξε ἕνα γράμμα γεμάτο σφραγίδες στὸ ὄποιο τὴς ἐπρότειναν νὰ τὴν προσλάβουν μὲ 425 φράγκα τὸ μῆνα. 425 φράγκα εἶν' ἕνα ποσό. Κι' ὅμως ὁ γέρος προσπάθησε ν' ἀντιτεθῆ στὸ σχέδιό τὴς. Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ ἐπιμένῃ ὡς τὸ τέλος. Εἶξερε καλὰ ὅτι θὰ ὑποχωροῦσε στὴν ἐγγόνη του. Γι' αὐτὸ ὅταν ἡ ἐγγόνη του τοῦ εἶπε :

— Καταστρέφεται τὸ μέλλον μου, ἡ εὐτυχία μου,—δέχτηκε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγει.

Ἄστος ὁ γέρο Ρομαῖν εἶταν πολὺ δυστυχισμένος. Μόλις ἔφυγε ἡ Σιμόνη κατάλαβε ὅτι οἱ συχαριανοὶ του δὲν τὸν ἀγαποῦσαν πῆσι ὅπως πρῶτα. Στὴν ἀρχὴ τὸν χρησιμοποιοῦσαν ἔδω κ' ἐκεῖ. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ βρῆκε δύσκολα δουλειά. Τοῦ ἐπρόβαλαν διάφορες προτάσεις :

«Στεναχωριε, γιατί ὁ τρυγητὸς ἦταν ἀσχημος» και ἄλλα...

Τὸ κουτσομπολεῖδι ἄρχισε. Ὁ γιὸς τοῦ γιαιοῦ τὴς γειτονικῆς πόλεως ἔλαβε ἕνα γράμμα τὴν ἴδια μέρα πού ἔφυγε ἡ Σιμόνη. Οἱ κακὲς γλώσσες πῆραν δρόμο.

Ἄστος ὁ μάρμαρα Ρομαῖν, ἀποφεύγοντας τὴ μοναξιά πῆγαινε κ' ἀντάμανε ὄλους τοὺς χωριανούς. Τώρα πού ἡ ἐγγόνη του εἶχε φύγει, ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη συντροφιάς, μὰ οἱ ἄλλοι τὸν ἀπόφευγαν πῆσι. Προσπαθοῦσε ἄδικα νὰ ξανακερδίσει τὴς χαμένες συμπάθειες.

Κατάλαβε στὸ τέλος ὅτι ὄλο τὸ χωριὸ εἶταν ἐναντίον του, μὰ δὲ μπορούσε νὰ καταλάβει τὸ γιατί κ' ἔλεγε :

— Τὶ τοὺς ἔκανα, Θεὲ μου ; Τὶ τοὺς ἔκανα λοιπὸν ;

Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἔλαβε ἕνα γράμμα τὴς Σιμόνης μ' ἕνα τραπέζογαμματίο τὸν ἑκατὸ φράγκων. Νόμισε τότε πὸς ἦρθε ἡ ὄρα νὰ τιμωρήσῃ τὸ χωριὸ. Τὸν εἶδαν τὸ βράδιστὴν ταβέρνα τοῦ Μισῶ, ὅπου εἶπε θριαμβευτικά.

— Πληρώνα ἕνα κέραςμα γιὰ ὄλους.

— Ἐνα ποτήρι κρασί ποῖὸς τὸ ἀρνέιται ;

Τότε ὁ μάρμαρα Ρομαῖν, ἐπρόσθεσε :

— Ἐλαβε γράμμα ἀπὸ τὴ μικρή.

Κ' ἐπρόσθεσε ἀκόμα μὲ ὄλη τὴν ἀθωότητα...

— Κερδίσει, βλέπετε, λεπτὰ... Μοῦ ἔστειλε ἑκατὸ φράγκα...

Και τοὺς ἔδειξε τὸ γράμμα.

Χαρμόγελα και μορμουροῦσιματα ὑποδέχτηκαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ μάρμαρα Ρομαῖν.

Αὐτὸς δὲν καταλάβαινε τί συνέβαινε. Σηκώθηκε ταραγμένος.

Τώρα γελοῦσαν δυνατά.

— Τὶ τρέχει ; ρώτησε ὁ μάρμαρα Ρομαῖν κλείνοντάς τὰ μάτια του.

Τότε ὁ Βικτόρ, ὁ χασάπης, σηκώθηκε ἔξαφνα και χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του τὸ τραπέζι.

— Ἐμένα, εἶπε, δὲ μ' ἀρέσουν αὐτοὶ πού κάνουν πὸς δὲν μὰ καταβαίνουν...

Και μ' ἕνα κίνημα τοῦ χερσιῦ του ἄδειασε τὸ ποτήρι του στὸ πάτωμα.

— Καὶ δὲ θὰ πῶ ἀπὸ τὸ κρασί πού πληρώνεται μὲ λεφτὰ ἄτιμα...

Ἄστος ὁ μάρμαρα Ρομαῖν ἔγινε κίτρινος σὰν τὸ κερὶ. Ὁ Βικτόρ ἔξακολούθησε :

— Μὰς κάνεις σὰ νὰ μὴν εἶξερες πὸς ἡ ἐγγόνη σου ἔφυγε μὲ τὸ γιὸ τοῦ γιαιοῦ !...

Ἄστος ὁ Ρομαῖν γαντζώθηκε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω. Ἐτραύλιζε :

— Τί εἶπες ; Τί εἶπες ;

Κι' ἔξαφνα ἀρπάζοντας μιά μποτίλια τὴν ἔφερε γύρω πάνω ἀπὸ ὄλα τὰ κεφάλια.

Τότε μπῆκε στὴ μέση ὁ Μισῶ, ὁ ταβερνιαρὸς.

— Ἐμπρός, εἶπε, ὄχι ἱστορίες στὸ μαγαζὶ μου.

Ἀπόπλιος τὸ γέρο Ρομαῖν, τὸν ἦρε στους ὤμους και τὸν ἔβγαλεξω, ἐνῶ οἱ πελάτες τοῦ φώναζαν :

— Ὅστε !... Ὅστε !... Ἐξα !

... Ἄπὸ τότε ὁ μάρμαρα Ρομαῖν ζῶσε σὰν ἄγιος. Εἶτανε μόνος και

— Δὲ μὲ λές νὰρθε μέσα ?

τὸ χωρὶὸ δλόκληρο εἶταν κλεισμένο γι' αὐτόν. Δυσπιστοῦσε πρὸς ὅλους καὶ γι' αὐτὸ ἔβγαλε πάντοτε ἔξω κρατῶντας ἓνα ρόπαλο κι' ὁ ἀνθρώπος ἅμα γίνεταὶ κακὸς εἰνε ἐπικίνδυνος. Μὰ ὅλοι τους μυσικὰ τὸν ἔβλαφταν. Μιά μέρα βρῆκε τὸ περιβόλι του ρημαγμένο καὶ μιά ἄλλη πάλι, εἶδε ὅτι τοῦ εἶχαν κλέψει τὰ ἐργαλεῖα του ἀπὸ τὸ σταῦλο...

Εἶχαν περάσει δύο μῆνες κι' ἓνα πρωὶ ἔλαβε καὶ δευτερο γράμμα ἀπὸ τὴν ἑγγονή του, μ' ἑκατὸ φράγκα πάλι. Κοκκίνισε σὰν παπαροῦνα κι' ἔβαλε τὰ ἑκατὸ φράγκα μαζί μὲ τὰλλα ἑκατὸ τὰ πρῶτα, πού δὲν τὰ εἶχε ἀγγίξει.

Ψιθύρισε μονάχα : Μικρὴ μου κόρη !.
 Ἄναγκάστηκε νὰ καθίσει γιὰτὶ τὰ πράγματα χόρευαν γύρω του. Ὑπόφερε τώρα πῶς πολὺ ἀπὸ πρὶν. Εἶτανε θλιμμένος, θλιμμένος. Ἐνοίωσε τὰ μαγουλά του ὑγρά. Εἶχε βουρκώσει. Ἐκλαίγει.

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ἔμπνησε, εἶδε ἓνα χαρτί πού τὸ εἶχαν ρίξει κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὸ πήρε καὶ τὸ διάβασε :

« Ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ μᾶς πιστέψεις, πήγαινε μόνος σου νὰ δῆς στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸ Πιγκάλ 215. Ἐκεῖ βρίσκεται ἡ κόρη σου.»

Αὐτὸ τὸν ἔκανε ἄνω-κάτω. Πέντα μέρες ἀντιστεκότανε στὴν ἐπιθυμία του καὶ στὴν ὑπόδειξη τοῦ ἀγράμματος, μὰ δὲ μπορούσε νὰ κάμῃ ἄλλοῶς καὶ τὴν ἔχτη πιά τὸ ἀποφάσισε. Ἐφυγε νύχτα γιὰ νὰ μὴ τὸν δαί κανεὶς καὶ πήγε, στὸ σταθμὸ τοῦ γαιτοκικοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο. ***

Ἐφθασε στὸ σταθμὸ Μονπαρνάζ στις τρεῖς. Πῆρε ἓνα ταξί κι' εἶπε στὸν ὁδηγὸ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴν ὁδὸ Πιγκάλ. Ἦ ἄθυρμος, μιά γυναίκα, ἀφοῦ τὸν κοίταξε μὲ περιέργεια τοῦ ἔδωσε πληροφορίες γιὰ τὸ δωμάτιο πού ζητοῦσε.

Στὸ τέταρτο πάτωμα, ἡ πρώτη πόρτα δεξιὰ. Κ' ἔπειτα φώναξε ἀπὸ κάτω :
 — Κυρὰ Σιμόνη, μιά ἐπίσκεψη γιὰ σὰς.
 Ἦ Σιμόνη κονβέντιαζε τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ κεφαλόσκαλο μὲ τὴ Ρενέ πού καθόταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Οἱ δύο γυναῖκες ἐσκυψαν γιὰ νὰ δοῦν ποῖος εἶταν. Ὁ μάρμαρα Ρομαῖν ἀνέβαινε καὶ τὰ βαρειά του παπούτσια ἀντηχοῦσαν σὲ κάθε σκαλοπάτι. Ἦ Σιμόνη κι' ἡ Ρενέ ἀλλήλοκοιτάχτηκαν.
 — Ποῖος νάσαι τάχα ;
 Ὁ γέρος εἶχε φτάσει στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ τρίτου πατώματος. Στρίβοντας, ἐφάνηκε ὁλόκληρος. Ἀνέβαινε τὶς σκάλες ἀργὰ κι' ἐσήκωνε τὰ πόδια του μὲ κόπο.

Ἦ Σιμόνη ἔμεινε ἐξορὶ στὴ θέση της καὶ εἶπε :
 — Ὁ παπούς !
 Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ἀμέσως μιά ἀγωνία, μιά ἀγωνία φόβου καὶ χαρᾶς.
 Βλέποντας τὴν ὁ γέρος τῆς εἶπε :
 — Καλημέρα, κορούλα.
 Ἦ Ρενέ ἀποτραβήχτηκε. Ἐμειναν μόνου, ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, ὁ παπούς κι' ἡ ἑγγονή.
 — Δὲ μὲ φιλάς ; τῆς εἶπε.
 — Ναί, παπού !
 Ἦ Σιμόνη ἔτρεψε περισσότερο ἀπὸ τὸ γέρο, Ἐπιτέλους μπόρεσε νὰ τὸν ρωτήσῃ :
 — Πῶς ἔμαθες τὴ διεύθυνσή μου :

Στάθηκε πάνω στὸ κρηπίδιωμα.

περισσότερα. Τὸ πρόσωπό του πήρε ἄεφανα τὴ σκληρότητα τῆς πέτρας. Ἦ Σιμόνη φοβισμένη, τοῦ ἔλεγε νὰ καθίσει. Δὲν τὴν ἀκούσους κἀν. Ζητοῦσε κἀτὶ μὲς' στὸ πορτοφόλι του, μὰ τὰ δαχτυλά του ἔτρεφαν. Τέλος ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ δύο τραπεζογραμμάτια τῶν ἑκατὸ φράγκων.

— Νά ! εἶπε. Πάρε τὰ βρώμικα λεφτὰ σου.
 Καί, χωρὶς νὰ προσθέσει λέξη, βγῆκε ἔξω.
 Ἐκεῖνη ἔμεινε ἄφωνη. Ἐτρέξε πίσω του, μὰ ὁ μάρμαρα Ρομαῖν κατέβαινε πιά τὶς σκάλες κάνοντας τὸν ἴδιο κρότο πού ἔκανε ὅταν ἀνέβαινε. Καὶ εἶταν θλιβερὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ πίσω νὰ διατάζει σὲ κάθε σκαλοπάτι, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ρίξῃ σὲ μιά ἀβυσσο. ***

Ὁ μάρμαρα Ρομαῖν εἶξερε ὅτι δὲν μπορούσε πιά νὰ γυρίσει στὸ χωριὸ. Μόλις βρέθηκε ἔξω πήρε τὴν ἀπόφασή του. Ρώτησε ἓνα διαβῆτη :

— Ὑπάρχει νερὸ στὸ Παρίσι ;
 Ὁ διαβῆτης γέλασε χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσει. Ξανάκανε τὴν ρωτήσή του καὶ σ' ἄλλους διαβῆτες πού τοὺς ζητοῦσε οἱ ὅποιοι τὸν κοιτοῦσαν ἐξαρνιασμένοι ἢ τὸν προσπερνοῦσαν γελώντας.

Ἐπὶ τέλους κάποιος κατάλαβε καὶ τὸν ρώτησε :
 — Γιὰ τὸν Σηκουάνα μὲ ρωτᾶς ;
 — Ναί. Ποῦ εἶνε ;

Ὁ μάρμαρα Ρομαῖν ἀκολούθησε τὸ δρόμο πού τοῦ ἔδειξε ὁ διαβῆτης. Βρισκόταν σὲ μιά μεγάλη λεωφόρο, ἡ ὁποία κατάληγε μακριὰ σὲ μιά πλατεῖα μ' ἓνα μεγάλο τριγωνικὸ μνημεῖο. Μὰ ὁ γέρος δὲν ἐκοίταζε τίποτα. Τραβοῦσε μπροστὰ, κατευθεῖαν μπροστὰ. Μόλις προσέπερασε τὴν πλατεῖα διέκρινε τὸ ποτάμι.

— Νὰ τί ἔχω νὰ κάω, εἶπε.
 Ἐκεῖ εἶδε καὶ μερικοὺς ἄλλους ἀθλίους πού τριγύριζαν σὰν κι' αὐτόν καὶ σκέφθηκε :
 — Ἐδῶ εἶν' ὁ τόπος τῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων !
 Εἶχε τρανταχτεῖνες φράγκα μέσα στὴ τσέπη του.

— Τί χρειάζονται ; εἶπε.
 Τὰ ἔδωσε σ' ἓνα φτωχὸ κουρελιάρο, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκοίταξε ἐκπληκτος. Ἐβράδισε ἀδιάκοπα. Ἐφθασε σ' ἓνα μέρος ὅπου ὑπῆρχαν δέντρα. Ἐκεῖ ἡ δαχτὴ εἶταν ψηλὴ καὶ ὀρθή. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ ποταμοῦ, ἓνα μνημεῖο ὑψωνε τὸ θόλο του. Κἀθήσε μιά στιγμὴ στὸ κρηπίδιωμα μὲ τὰ πόδια του κρεμασμένα πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ. Ἐκλεισε τὰ μάτια. Ἦ ἐγγόνη του μικροῦλα, χαριτωμένη τοῦ φάνηκε πῶς στεκόταν στὸ πλευρὸ του καὶ τοῦ ἐπαισε τὸ χέρι. Τῆ ρώτησε.

— Ἐσὺ εἶσαι, κορούλα ;
 — Ναί, παπού.
 Τὴν ἀναγνώρισε. Εἶταν αὐτὴ μικροῦλα, ὅπως ἄλλοτε, μὲ τὴν παιδικὴ φωνή της.
 Παραδόθηκε στὴ φαντασία του.
 — Μ' ἀγαπᾶς πολὺ ;
 — Ναί, παπού.
 Εἶταν εὐτυχισμένος πιά κι' ἀφέθηκε νὰ γλυτρίσῃ μὲς' στὸ νερὸ. Ἐνας παφλασμὸς ἀκούστηκε κι' ἔπειτα μερικοὶ κύκλοι διαγράφηκαν πού μεγάλωναν καὶ χανόντουσαν ὁλοένα...
 Louis Leon Martin

**ZESTA ZESTA
 ΚΑΙ ΚΡΥΑ ΚΡΥΑ**

Ὁ χαριτωμένος ἐγγονός :
 — Παπού κλείσε σὲ παρακαλῶ τὰ μάτια σου.
 — Γιατὶ πούλακι μου ;
 — Γιατὶ ἡ μαμά ἔλεγε χθὲς βράδυ στὸν μπαμπά, πῶς ἅμα κλείσεις τὰ μάτια σου θὰ κᾶνε νὰ καθίσαμε στὸ δικὸ σου σπίτι. ***

Ἦ σύζυγος πλέκει κοντὰ στὸν ἄνδρα της, πού ἀνοίγει τὴν ἀλληλογραφία του.
 Ξαφνικὰ καθὼς διαβάζει ἓνα γράμμα μὲ λεπτὸ γυναικεῖο γράψιμο, ὁ ἄντρας γίνεταὶ κίτρινος σὰν ἀγιοκέρι. Ἦ γυναῖκα τὸ παρατηρεῖ, ρίχνει μιά ματιὰ στὸν γυναικεῖο χαρακτήρα τῆς ἐπιστολῆς καὶ ξεσπάει :
 — Παληάνθρωπε ! Τὶ σοῦ γράφει αὐτὴ ἡ σουρλουλοῦ ; Δόσμου τὸ γράμμα παρσαλυμένο.
 Καὶ ὁ ἄνδρας ἡμιλιπόθυμος :
 — Πάρτο. Εἶνε... ὁ λογαριασμὸς τῆς ράφτρας σου !...

Ἦ Σιμόνη βρισκόταν στὸ κεφαλόσκαλο